

L'OMBRA DE L'ÍDOL

Vét-ho aquí un ídol: un davanter golejadador. Un *crack* del futbol. Un heroi de masses. Les seves gestes traspassen fronteres, és conegut arreu. La graderia l'aclama, els infants l'imiten, els periodistes l'adoren, les dones se'l rifen. La seva aura brilla encegadora. Sembla eterna. L'ídol exhibeix un joc fantàstic. L'ídol guanya milions i practica la beneficència al seu país. Prové d'un lloc humil i no s'oblida dels seus compatriotes. La fama no l'ha canviat. Ara és un heroi a casa seva, una mena de déu.

Però no tot és fàcil a la vida de l'estrella. Un bon dia, al camp, l'afició rival es manifesta en forma de crits i d'insults. Se'n mofen. El menyspreen pel color de la seva pell. El volen fer trontollar. Els seus seguidors no ho permetran. Tothom el recolza. Ben aviat s'erigirà en defensor de la tolerància, en opositor rotund de la barbàrie. Golejadador, solidari, pacifista. L'ídol no defalleix. És autèntic mereixedor de la camiseta del seu club, on hi duu cosit l'emblema d'Unicef. La seva entronització sembla definitiva però s'escriurà un nou capítol que dividirà l'afició. El seu club guanya la lliga i l'ídol desferma la bèstia que porta a dins. Es treu la màscara, increpa l'etern rival, li refrega la victòria pels nassos. Ai l'as!. No era ell la viva imatge de la no violència?. Quelcom grinyola. Però la sang no arriba al riu. L'ídol és gran. L'ídol mou fortunes.

Més enllà del terreny de joc, ja ho hem dit, fa estralls entre les dones. Les fèmies que el desitgen es compten per dotzenes. Cauen rendides al seus peus. Algunes ingènues, d'altres caçafortunes. El futbolista fa una filla. Però no la vol. L'obliguen a fer-se les proves de paternitat i se sent enutjat. L'heroi dels nens rebutja la criatura. Li hauran d'embargar la nòmina perquè no compleix amb els seus deures de pare. I encara en té un altre, de fill. Passa amb ell els estius i alguns caps de setmana. Els acompanya un amic del davanter, un compatriota, un "germà". El nen, un dia qualssevol, explica a la mare les brutals agressions que ha patit a casa del seu pare, en mans de l'amic. L'ídol promet que no tornarà a passar però les vexacions es repeteixen. Un jutge tanca a la presó el "germà". Fins a sis vegades, l'ídol provarà, endebades, d'alliberar-lo. No creu el fill, opta per protegir el seu còmplice.

Es torna a complir un vell principi: allà on hi ha molta llum, també hi ha molta ombra. Però pràcticament ningú no se'n vol fer ressò. Segons com, la vida privada no compta per a res. Els periodistes l'ensabonen. La graderia l'aclama. Els nens l'imiten. Segueix essent el nostre ídol. El nostre reflex.

Lluny de la gespa, allà on l'ídol hi viu dies gloriosos, en tantes cases anònimes, hi ha milers d'infants que pateixen violacions. Vexacions que obriran esvorancs insondables en la seva ànima. Una xifra insuportable de criatures mutilades que, passats els anys, es faran adults. Potser algun dia aniran al psicòleg. Hi aniran i li diran que hi ha massa moments en què es volen morir. No superen la humiliació del passat. Ni el silenci. Ni la connivència de l'entorn. El psicòleg provarà d'oferir sentit en aquella vida tocada en els fonaments. Aquell dia arribarà a casa esgotat, hi ha una mena de sofriment que el derrota. Posarà la televisió i hi veurà l'ídol. El periodista que l'entrevista li farà preguntes amb els ulls espurnejants per l'emoció. Quedarà oculta, un cop més, la terrible veritat. El mal és lleig i ningú vol mirar-li el rostre. El psicòleg decidirà escriure un article que parli de la cara oculta de l'ídol. Tindrà l'esperança que li publiquin. Potser això tingui sentit.

Clara Esquena i Freixas

Psicòloga clínica